

## PRVNÍ KAPITOLA

Rovná, nelítostná silnice, co vedla po mořském pobřeží v Santa Monice u Hollywoodu, se táhla pod koly předoucího Paulova jaguáru. Bylo teplo a vlaho, vzduch voněl benzinem a nocí. Paul jel stopadesátkou. Tvářil se přitom roztržitě jako lidé, kteří řídí moc rychle, na ruku měl dírkované řidičské rukavice jako velcí řidiči, a ty ruce mě z toho důvodu trochu odpuzovaly.

Jmenuju se Dorothy Seymourová, je mi pětáctyřicet, rysy mám lehce povadlé, protože jsem toho dost prožila. Jsem scenáristka – docela úspěšná – a ještě se hodně líbím mužům, patrně proto, že i mně se muži líbí. Jsem jednou z těch děsných vý-

jimek, které dělají Hollywoodu hanbu: v pětadvaceti jsem měla omračující úspěch v intelektuálním filmu, načež jsem za půl roku odjela s jedním levicovým malířem do Evropy, abych tam vydělané peníze rozfofrovala, v sedmadvaceti jsem se vrátila do rodného Hollywoodu jako úplně neznámá osoba bez dolaru v kapse a navíc s několika procesy na krku. Jelikož už jsem nebyla solventní, studio procesy zastavilo a rozhodlo se, že mě najme jako scenáristku vzhledem k tomu, že mé slavné jméno už nevděčným davům vůbec nic neříkalo. Přiznávám, že mě to docela nadchlo, protože fotografové, podpisy a pocty, zkrátka to všechno mě vždycky unavovalo. Stala jsem se „Tou, z níž mohlo něco být“ (jméno hodné indiánského náčelníka). Navíc mám pevné zdraví a bujnou fantazii – za obojí vděčím svému irskému pradědečkovi –, a tak jsem nakonec získala jistou pověst ve velkovýrobně barevných pitominek, k mému úžasu značně výnosných. Jsem podepsaná třeba pod spoustou historických filmů pro RKB a ve zlých snech občas vídám Kleopatru, jak se ke mně blíží s hluboce roztrpčeným výrazem a prohlašuje: Ne, madam, neřeknu Caesarovi: Staniž se, vládce mého srdce.

Zatím měl být pro tuto noc vládcem mého srdce nebo aspoň těla Paul Brett, a já jsem z toho předem zívala.

Paul Brett je přitom moc pěkný chlap. Zastupuje zájmy RKB a různých firem filmového průmyslu. Je elegantní, příjemný a krásný jako obrázek. Do té míry, že Pamela Chrisová a Louella Schrimpová, dvě největší filmové vamp naší generace, které už deset let na plátnech připravují muže o majetek a o srdce, se do něj postupně zbláznily a po rozchodu se topily v slzách. Takže Paul má slavnou milostnou minulost. Ale když jsem se na něj toho večera dívala, viděla jsem v něm navzdory okolnostem jen sladkého blondýnka. Navíc čtyřicetiletého blondýnka. Což je deprimující. Nedá se s tím ale nic dělat, budu se s ním muset vyspat: po týdnu květinových darů, telefonátů, narážek a společných večeří musí žena mého věku ustoupit, aspoň v našich končinách. Den D tedy přišel, ve dvě v noci jsme se řítili stočtyřicítkou k mému skromnému příbytku a já jsem snad poprvé v životě v duchu trpce žehrala na důležitost sexu v chování jedince. Chtělo se mi spát. Ale spát se mi chtělo už včera i tři dny předtím, takže teď už jsem na to neměla právo. Paulovo „Dobrou noc, zlato,“ plné pochopení, by se nevyhnutelně změnilo na „Dorothy, co se děje, mně se přece můžete se vším svěřit...“, cítila jsem to. A tak mě tedy čeká radostná povinnost vynadat z mrazáku led, najít lahev skotské, podat skleničku Paulovi s veselým cinkáním ledových kostek a pak se natáhnout ve svůdné pozici à la Paulette

Goddardová na rozložitou pohovku v obýváku. Paul ke mně přistoupí, obejmě mě a potom mi řekne se zaníceným a oduševnělým výrazem: „Muselo se to stát, lásko, oba jsme to cítili.“ No jo, tak to se stane.

Utrápeně jsem vzdychla. Paul v tu chvíli potlačil výkřik.

V reflektorech se objevil jakýsi muž a vrhal se přímo proti našemu autu, vypadal jako šílenec nebo spíš jako slaměný strašák, jaké jsem viděla ve Francii na polích. Musím uznat, že ten můj blondák má pozoruhodný reflex. Zabrzdil na místě a složil vůz pravou stranou do příkopu včetně krásné družky – to mluvím o sobě. Po podivných vidinách jsem se octla na zemi a ryla nosem v trávě s kabelkou v ruce: zvláštní věc, obvykle ji všude zapomínám. (Jaký reflex způsobil, že jsem chytila pompadúrku ve chvíli, kdy jsem mohla mít smrtelnou nehodu, to se nikdy nedovím.) Jisté je, že jsem zaslechla Paula, jak vyslovuje mé jméno s lichotivou úzkostí v hlase, takže mi bylo jasné, že je v pořádku, a zase jsem se značnou úlevou zavřela oči. Toho cvoka jsme nezachytili, já jsem neměla ani škrábnutí. Paul rovněž. Takže s nutnými formalitami, co budeme muset podstoupit, s nervovým šokem atd... jsem měla slušnou naději, že půjdu dneska večer do postele sama. Zmírajícím hlasem jsem zašeptala: „Je to dobré, Paule,“ a pohoďně se usadila v trávě.

„Díky Bohu!“ zvolal Paul, který si potrpěl na staromódní romantické výrazy. „Díky Bohu, nic vám není, drahá. Chvilku jsem si myslel...“ Nevím, co si chvilku myslel, ale za další chvilku jsme se v pekelném rámu-su v šíleném objetí kutáleli deset metrů od našeho příkopu. Napůl ohlušená, slepá a lehce podrážděná jsem se vymanila z jeho náruče a dívala se, jak hoří jaguár. Jako pochodeň, kvůli Paulovi jsem doufala, že jako dobře pojištěná pochodeň. Paul se rovněž vztyčil.

„Panebože, benzin...“, řekl.

„Může tu ještě něco vybuchnout?“ otázala jsem se poměrně vtípně.

Vtom jsem si vzpomněla na toho šilence. Možná v tuhle chvíli hoří i s jaguárem. Vystřelila jsem, přitom jsem si všimla, že mám roztržené obě punčochy, a utíkala k silnici. Paul za mnou. Na asfaltu ležel stín, sice daleko od ohně, ale nehýbal se. Nejdřív jsem zahlédla jenom tmavé vlasy, které vypadaly v požáru jako rusé, potom jsem ho bez námahy obrátila a uviděla obličej muže, který vyhlížel jako chlapec.

Aby bylo jasno. Nikdy jsem neměla ráda, nemám ráda a ráda mít nebudu velmi mladé muže, koloušky, jak se jim říká v Evropě. Vždycky mě udivovala jejich stoupající oblíba, mimo jiné i u spousty mých přítelkyň. Je to skoro freudovský problém. Chlapečkové, kteří ještě voní mateřským mlékem, se stulí do ná-

ručě zralých dam páchnoucích skotskou. A přesto jsem při pohledu na tu tvář ve světle plamenů, na mladou a už tak tvrdou a dokonalou tvář měla podivný pocit. Současně chuť utéct a kolébat ho v náručí. Nemám žádný mateřský komplex: moje dcera, kterou zbožňuju, žije v Paříži, je šťastně vdaná a má spoustu škvřňat, která by mi v létě s velkým potěšením hodila na krk, když mě napadne, že strávím měsíc na Riviéře. Díkybohu ovšem málokdy cestuju sama, a tak se můžu vymluvit na konvence, abych skryla nedostatek mateřských pudů. Ale zpátky k oné noci a k Lewisovi, protože ten šílenec, ten hastroš z pole, ten omdlelý mladík s krásnou tváří se jmenoval Lewis: chvíli jsem před ním bez hnutí stála a ani jsem mu nepoložila ruku na srdce, abych se přesvědčila, jestli žije. Připadalo mi nepodstatné dívat se, jestli žije, nebo je mrtvý. Určitě je to naprosto nepřipustný pocit a později toho budu trpce litovat, ale ne v tom smyslu, jak by si leckdo mohl myslet.

„Kdo je to?“ zeptal se Paul přísně.

Lidé žijící v Hollywoodu mají tuhle obdivuhodnou máni: touží znát či poznat všechny. Paulovi teď bylo nepříjemné, že nemůže oslovit jménem chlapce, kterého málem přejel uprostřed noci. Netrpělivě jsem řekla:

„Nejsme na koktejlu, Paule. Myslíte, že je zraněný...? Ach...!“

## STRÁŽCE SRDCE

Ta hnědá tekutina pod hlavou neznámého a na jeho rukou byla krev. Poznala jsem to podle toho, jak byla teplá a lepkavá, odporně hladká. Paul si toho všiml ve stejném okamžiku jako já:

„Ani jsem se ho nedotkl,“ řekl, „jsem si tím jistý. Při výbuchu ho patrně zasáhl kousek vozu.“

Zvedl se, měl klidný, pevný hlas. Začala jsem maličko líp chápat štkaní Louelly Schrimpové.

„Počkejte tady, Dorothy, jdu telefonovat.“

Rychle vyrazil k temným stínům domů opodál. Zůstala jsem sama na silnici, klečela vedle mladíka, který možná umíral. Najednou otevřel oči, podíval se na mě a usmál se.